

Sygn. akt VII U 1112/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania W. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 31 marca 2014 roku znak(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala W. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 roku do dnia 28 lutego 2017 roku.

Sygn. akt VII U 1112/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia

31 marca 2014 roku odmówił W. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wskazano, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 27 marca 2014r. nie uznała ubezpieczonego za niezdolnego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 2 maja 2014r. złożył W. B., wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie na mu rzecz prawa do renty, bowiem jego stan zdrowia nie uległ poprawie i wniósł o przyznanie na dalszy okres renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (k. 2-6 akt sądowych).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji (k. 7 as).

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

W. B. urodzony (...), od dnia 1 października 2007 r. do dnia 28 lutego 2014 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Wnioskiem z dnia 7 lutego 2014r. skarżący zwróciła się do organu rentowego o ponowne ustalenie prawa do renty na dalszy okres. Po przebadaniu przez lekarza Orzecznika ZUS dniu 24 lutego 2014 r. został uznany za zdolnego do

pracy. Wnioskodawca złożyła sprzeciw od tego orzeczenia. Po rozpoznaniu sprzeciwu w dniu 27 marca 2014 r. Komisja Lekarska nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Na tej podstawie wydano zaskarżoną decyzję w dniu 31 marca 2014 r.

Ustalenie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało posiadania wiadomości specjalnych, zatem Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: neurologa, kardiologa, diabetologa.

Biegli lekarze sądowi w opiniach z dnia 20.10. 2014 r., 15.12. 2014 r., 26.03.2015 r. stwierdzili, że W. B. cierpi na: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, wielopoziomową dyskopatię szyjną i lędźwiową, cukrzyce typu II, stan po przebytym zawale mięśnia sercowego ściany dolnej, stan po PCI gałęzi brzożnej lewej tętnicy wieńcowej z implantacją stentu, choroba wieńcowa i naczyniowa, przewlekłą chorobę nerek, dusznica bolesna, otyłość, nadciśnienie tętnicze.

W ocenie biegłych sądowych diabetologa i neurologa brak jest niezdolności do pracy, natomiast biegły kardiolog uznał, że w obecnym stopniu ich nasilenia schorzeń kardiologicznych wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, pozostałe schorzenia nie powodują niezdolności do pracy. Ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do dnia 28 lutego 2017 roku (opinia k. 27-28, 34,47 as).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu powołane dowody z dokumentów. Jeżeli chodzi o dokumentację zgromadzoną w aktach ubezpieczeniowych to nie stanowiła ona przedmiotu zastrzeżeń stron, zatem Sąd uznał ją za wiarygodną i przyjął za podstawę ustalonego stanu faktycznego.

Pozwany ZUS złożył zastrzeżenia do treści opinii biegłego kardiologa w piśmie procesowym z dnia 9.10.2016r. W opinii uzupełniającej z dnia 23.10. 2016 r. biegły kardiolog podtrzymał stanowisko zajęte w opinii głównej. Kolejne zastrzeżenia zostały złożone w piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2016 roku w których pozwany zarzucił biegłemu, że nie dokonali oceny możliwości podjęcia pracy przez wnioskodawcę pracy jako osoby posiadającej wyższe wykształcenie oraz braku dowodów potwierdzających zaostrenie choroby.

Sąd nie uwzględnił kolejnych zastrzeżeń. Podkreślić należy, że W. B. uprawniony był do świadczenia rentowego z powodu schorzeń kardiologicznych przez 7 lat i w tym czasie nigdzie nie pracował. Stale przyjmuje leki kardiologiczne i ma schorzenia towarzyszące poważnej natury. Obecnie ma(...)lata wprawdzie ma wykształcenie wyższe pedagogiczne lecz w tym zawodzie nigdy nie pracował zaś liczne choroby w połączeniu z wiekiem uniemożliwiają podjęcie zdaniem Sądu pracy.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z uwagi na fakt, że skarżący był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2014r., fakt posiadania przez niego wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 57 ustawy nie był sporny w niniejszej sprawie. W toku postępowania ustalono również, iż wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy dlatego prawo do świadczenia rentowego należało przyznać od dnia wstrzymania jego wypłaty tj. 1marca 2014 roku do 28 lutego 2017 roku.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.